

Avram Iancu - 150

Cetatea Cavalerilor

Nr. 6 (22) / Iunie 2022

Nr. 6 (22) / Iunie 2022

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

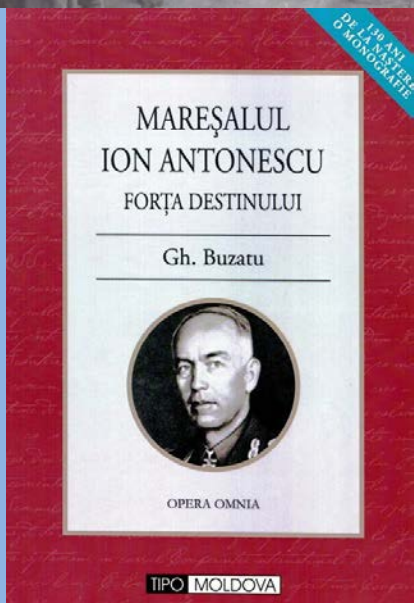
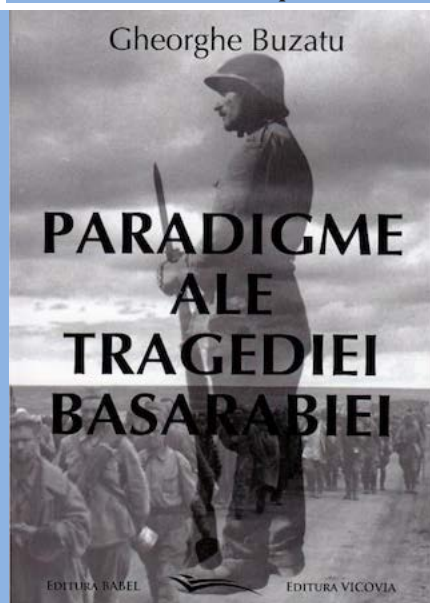
1

Gheorghe Buzatu (6 iunie 1939 - 20 mai 2013) - Cavaler de Clio

„Paradoxul este acesta: cat timp nu ne ataca, trebuie sa opunem Rusiei - dacă putem, bineînțeles - armata altora, armata Europei întregi. Dacă aceasta nu se poate, dacă Europa va fi divizata ca în 1914-1918, noi trebuie să stăm deoparte. Altfel, suntem distruși... Noi trebuie să ne ferim ca de foc să iritam pe ruși, întâi,

fiindcă suntem prea aproape de ei, și, al doilea, fiindcă rușii sunt ca elefanții: nu uită niciodată. Oricum, trebuie precizat, prin declarații oficiale și prin presă, că n-avem nimic cu poporul rusesc, că ceea ce avem este cu regimul bolșevic, care ne amenință liniștea și siguranța internă”.1936 - Nicolae Iorga într-un interviu dat jurnalistului L Joldea Radulescu.

Dimensiunile faptelor și fenomenelor survenite în România în prima jumătate a veacului XX nu pot fi surprinse dacă, dintre actorii scenei istorice, îl ignorăm pe Ion Antonescu. Mareșalul – strălucit militar și om de stat, exemplul de curaj și abnegație, militant neobosit, împotriva tuturor și peste toate, al cauzei Unirii depline a Românilor, pentru Drepturile și Dreptatea lor – a probat, în fața Românilor, devotați de la nașterea lor ca popor, profundele-i convingeri creștin-ortodoxe, și care, desigur, veneau *de departe*, în prima ordine chiar *de la ai săi*, pentru a coborî în *moși-strămoși* ... Iar, prin aceasta, Antonescu întruchipa o verigă în lanțul generațiilor care, dacă se pierd în trecutul îndepărtat și necunoscut, nu și-a aflat evident încheierea prin nu mai știu ce decizie barbară a unui așa-zis tribunal al poporului privind condamnarea sa la moarte pentru ... *crime de război* inventate de Mai Marii Lumii, învingători în 1945. Pentru a elimina orice confuzie, pe de altă parte, nu cred de fel că Antonescu, ca lider politic și militar în 1941-1944 al Războiului din Est al Românilor, ar trebui cumva inclus în rândul *inocenților*, dar este inacceptabil să-i ignorăm recunoașterile, precum îndeosebi în Ultimul cuvânt rostit în fața numitului „tribunal” în sensul că: „ ... *Las Țării tot ce a fost mai bun în guvernarea mea. Tot ce a fost rău iau asupra mea, în afară de crimă!*” Să fi avut în seamă în acel moment ex-mareșalul Katyn, Dresda, Hiroșima și Nagasaki ori pe Adolf Hitler, cu care a fost aliat? Mai mult decât sigur, nu. Deși, pe de altă parte, lui Antonescu i s-a atribuit în ultimele decenii, cu o dărnicie suspectă, un holocaust, pentru care unii istorici se află și acum în aprigi dispute, ineficace câtă vreme se ignoră faptele și documentele.

Cetatea Cavalerilor

Avram Iancu - 150

Nr. 6 (22) / Iunie 2022

2

Deși documentele semnate de Antonescu îi reflectă semnificativ voința și opiniile, convingerile și acțiunile. Și, desigur, nu *pro forma*, mai cu seamă că acest actor al scenei istorice se adresa unui popor în majoritate creștin-ortodox. De altfel, începând cu urarea rostită la 6 septembrie 1940 în replică la Jurământul depus de tânărul rege Mihai I, el a apelat sau și-a dorit: „*Dumnezeu să ajute Nației, Majestății Voastre și Mie!*” Tot atunci, Proclamația către Țară se încheia: „*Cu credința în Dumnezeu, în dreptul sfânt nepieritor al Neamului ...*” Pentru ca, apoi, la 7 septembrie 1940, Chemarea către Țară să rețină că „*Dumnezeu ne-a ajutat să curmăm o stare care tulbura grav destinul românesc*”. Iar Apelul din 15 septembrie 1940, prilejuit de formarea guvernului național-legionar, pune la temelia „noii domnii”, cu prioritate, „*legea credinței*”. La 1 Decembrie 1940, în Cetatea Unirii de la Alba Iulia, Conducătorul Statului aprecia că „*a vrut Dumnezeu*” să determine cursul ultimelor evenimente interne, pentru a relua în Cuvântul de Anul Nou 1941: „*Dumnezeu este în noi, în credința noastră. Să ne schimbăm, să ne înălțăm, să ne mântuim*”, convins fiind că – după prăbușirea **României Mari** – „*granițele unui Neam se zidesc mai întâi în suflete și mor în suflete ... Unitatea și forța Neamului aduc plinătatea drepturilor ... Țara are nevoie de toate sufletele, de toate brațele, de toate puterile. Un An Nou, cu faptă nouă. Cu Dumnezeu înaintea, să strigăm Trăiască România!*”

22 iunie 1941 a marcat – peste orice considerații teoretice, ideologice, militare, etice ori

holocaustologice –, deopotrivă cu **24 ianuarie 1859, 9 mai 1877, 15 august 1916, 1 decembrie 1918** sau **22 august 1968**, una dintre **Zilele astrale ale istoriei naționale**.

Așa după cum este cunoscut, în 1940 URSS a săvârșit împotriva României, neprovocată în vreun fel, un *act de agresiune fățișă*, ocupând cu forțele militare ținuturi românești străvechi: Basarabia în întregime, Nordul Bucovinei, Ținutul Herța și mai multe ostroave din zona Gurilor Dunării. Agresiunea URSS a declanșat *reacția în lanț* care, în scurt timp, în vara-toamna anului 1940, a condus direct la prăbușirea României Mari. În momentele în care s-a pregătit și a început Războiul în Est, la 22 iunie 1941, URSS încă nu era aliată cu SUA și Marea Britanie, tabăra Națiunilor Unite închegându-se în urma agresiunii hitleriste și întărindu-se în perioada următoare, când România se afla deja în urmărirea agresorului

“...Azi, a sosit ceasul celei mai sfinte lupte, lupta drepturilor stramosesti si a bisericii, lupta pentru vetrele si altarele romanesti de totdeauna.

OSTASI, VA ORDON: TRECETI PRUTUL!...

...Inainte. Sa luptati pentru gloria Neamului. Sa muriti pentru vatra parintilor si a copiilor vostri. Sa cinstiti prin vitejia voastra amintirea lui Mihai Voda si a lui Stefan cel Mare, a martirilor si eroilor cazuti in pamantul vesniciei noastre cu gandul tinta la Dumnezeu. Sa luptati pentru dezrobirea fratilor nostri, a Basarabiei si Bucovinei, pentru cinstitirea bisericilor, a vietii si a caminurilor batjocorite de pagani cotropitori. Sa luptati pentru a ne razbuna umilirea si nedreptatea. V-o cere Neamul, Regele si Generalul Vostru.”

ION ANTONESCU

sovietic. Reiese că nu se poate susține cum că, din start, de la 22 iunie 1941, România s-ar fi pus în stare de beligeranță cu Puterile Occidentale (cu Marea Britanie și SUA, în primul rând). Campania României în

Cetatea Cavalerilor

Avram Iancu - 150

Nr. 6 (22) / Iunie 2022

3

Est – **Războiul Sfânt**, cum a fost denumit din cele dintâi minute – a beneficiat, indiferent de “culoarea” aliatului (A. Hitler) ori de stadiul deplorabil al pregătirii armatei noastre, de susținerea poporului român în întregime, de acordul partidelor politice ale momentului și al monarhiei, *mai puțin* de suportul comuniștilor și al altor indivizi aflați în solda Moscovei ori subjugăți propagandei staliniste. Având în vedere situația concretă și țelurile campaniei (eliberarea provinciilor rășluite și zdrobirea comunismului), războiul României din 1941-1944 a purtat, *de la un capăt la altul, un caracter național și popular*. România n-a luptat *decât pentru a-și recupera fiii și pentru a-și impune recunoașterea dreptului*; ea nu s-a angajat nicidecum *într-un război rasial*, nici *într-unul în afara legilor internaționale*. S-a întâmplat, așa după cum anticipase, în decembrie 1916, la Iași fiind, inegalabilul **Nicolae Iorga, și anume că bătălia Românilor se desfășura, atunci, ca și, adăugăm noi, după 22 iunie 1941, pentru „DREPTUL NOSTRU ÎNTREG. ATÂT, ȘI PENTRU NIMIC MAI MULT, NU”!**

Așa după cum au relatat și demonstrat reputați istorici, Războiul Sfânt al României a fost *unul paralel* cu acela al Germaniei. Războiul din Est n-a fost *victorios*, este adevărat, dar faptele românilor nu au rămas *fără efect*, mai ales că ei au trebuit să plătească cu vârf și îndesat pentru cutezanța lor. O mai fac și azi! După desprinderea de Germania, la 23 august 1944, România a fost *ocupată* de URSS, de unde până atunci *fusese satelit al Berlinului*, a suferit amputări teritoriale în Răsărit și enorme daune de război, i s-a impus regimul comunist, exportat de Kremlin, astfel că Țara în ansamblu – după expresia lui Adrian Păunescu – a fost dată «cu un secol înapoi». Iar Lordul Războiului din Răsărit, Mareșalul **Ion Antonescu**, arestat în Palatul Regal la 23 august 1944 și apoi anchetat la Moscova (1944-1946), a fost retrimis la București, pentru a i se intenta farsa procesului din 6-17 mai 1946.

Basarabia-Bucovina. Info

Bucuresti, 22 iunie 1941. Ziua declansarii Razboiului Sfânt pentru eliberarea Basarabiei si Bucovinei de sub ocupatia bolsevica. Fotograf: Willy Pragher. Sursa: Arhiva de Stat din Baden Wurttemberg

Ca lider al unui război popular și național – în fond, după Campania eroică din 1916-1919, cel de *al doilea război al României pentru Reîntregire* –, **Ion Antonescu**, deopotrivă cu **Mihai Antonescu**, **Gh. Alexianu** și **Constantin-Piki Z. Vasiliu**, a fost executat ca și *...”criminal de război”*, din rațiuni străine faptelor sale și probelor aflate la dispoziția instanței improvizate.

În 1941, cu siguranță, **Antonescu** se dovedise, înainte de orice, *omul faptelor*. La 22 iunie 1941, el a răspuns exemplar pentru riscul imens asumat – un război împotriva URSS, pentru distrugerea pericolului comunist și eliberarea provinciilor istorice ocupate de Kremlin în 1940. Cum am precizat, Războiul României a fost unul drept de la un capăt la altul, în mod precis de la 22 iunie 1941 și până la trădarea internă, cu ramificații internaționale, din 23 august 1944. De altfel, chiar la 1 iunie 1946, în ziua execuției, care a amintit, potrivit voinței Învingătorilor de moment, de un veritabil masacru, Mareșalul Antonescu a transmis mamei sale, în cursul ultimei lor întâlniri, la Jilava, această declarație cu valoare de testament: « DACĂ MOR, ESTE PENTRU BUCOVINA ȘI BASARABIA. DE-AR FI SĂ

REÎNCEP, AȘ FACE LA FEL! »